

Arrest

nr. 265 105 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ANTONIC
Sterstraat 27
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2021 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ANTONIC die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 april 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) genomen waarbij werd bepaald dat Duitsland de voor de asielprocedure verantwoordelijke staat is.

1.2. Op 24 juni 2021 wordt beslist om de overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. A. geboren te Quetta, op X en van nationaliteit te zijn : Pakistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 24.06.2021.

Overwegende dat op 26.03.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 20.04.2021 een beslissing ‘bijlage 26quaterJ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 24.06.2021 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

De betrokkene had op 26.04.2021 te Arendonk een onderhoud met de verbindingssambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, werkzaam te Arendonk betreffende de implicaties van de beslissing d.d. 15.04.2021.

De verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken deelde op 14.06.2021 mee dat de betrokkene het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming. De betrokkene maakte geen verblijfplaats bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening ervan in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden te weten tot 26.09.2022.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van het Unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de Verblijfswet

De motivering van gedaagde laat te wensen over aangezien nergens in concreto ingegaan wordt op de situatie van verzoeker en er nergens melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker nooit van adres veranderd is en er in geen geval sprake kan zijn van onderduiking. Verzoeker verbleef steeds in het opvangcentrum te Arendonk. Hiervan getuige stuk 2 zijnde het verblijfsattest van het desbetreffende opvangcentrum dat duidelijk stelt:

"Betrokkene verblijft hier sinds 16/03/21 ". (stuk 2)

Dat er dus geen sprake is van een onderbreking en in geen geval van onderduiken. Bovendien heeft verzoeker de beslissing ontvangen via zijn sociale assistente B. F.. Dit kan maar enkel zo zijn

omdat verzoeker in het opvangcentrum verbleef. De sociale assistente stelt duidelijk:

"Ik wil u informeren dat ik op maandag 12/07/21 een brief van DVZ had ontvangen voor dhr. A.A. (OV 9214708).

Ik heb hem diezelfde dag samen met hem geopend". (stuk 3)

Verzoeker is derhalve nooit verdwenen zoals tegenpartij verkeerdelijk stelt, evenmin heeft hij het opvangcentrum verlaten. Tegenpartij wist en kon verzoeker steeds bereiken daar verzoeker te bereiken was.

Dat derhalve een motivering zoals deze in de bestreden beslissing voorkomt, ontoelaatbaar is.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Dat de beslissingen worden genomen op basis van de Dublin III-Verordening en dus in uitvoering van het Unierecht. Dat betekent dat daarbij de rechten en beginselen uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) moeten nageleefd worden. De plicht van instanties om hun beslissingen formeel te motiveren maakt deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een fundamenteel beginsel is van het Unierecht. Dit moet door alle lidstaten gerespecteerd worden wanneer zij het Unierecht uitvoeren, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

Artikel 26 van de Dublin III-Verordening vraagt een uitdrukkelijke en formele beslissing voor een overdrachtsbesluit [bijlage 26quater). Artikel 29 doet dit niet expliciet voor de verlenging van de overdrachtstermijn. Maar toch dient ook deze beslissing in casu gemotiveerd te worden overeenkomstig het arrest Mahdi (C-146/14 van 5 juni 2014) waarin het Hof van Justitie oordeelde dat niet enkel de eerste beslissing tot inbewaringstelling moet gemotiveerd worden maar ook elke verlenging ervan, ook al voorziet de Terugkeerrichtlijn dit niet letterlijk. Zowel de bijlage 26quater als de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn hebben een rechtstreekse invloed op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat en in beide gevallen moet de betrokkene de redenen kennen van de beslissing.

Artikel 26, in samenlezing met artikel 29, lid 2 van de Dublin III-Verordening, en in het licht van de rechten van verdediging neergelegd in artikel 47 van het Handvest, houdt dus een verplichting in om de verlenging van de overdrachtstermijn te motiveren in een schriftelijke beslissing.

Wanneer DVZ in deze zaak besliste de overdrachtstermijn te verlengen moet daar een onderzoek naar de feiten en gedragingen van de betrokkenen aan vooraf gegaan zijn. De vaststelling van onderduiking is geen simpele constatacie, maar veronderstelt een appreciatie van de situatie. Uit het dossier blijkt echter niet dat het DVZ voorafgaand aan de mededeling aan de Duitse autoriteiten een schriftelijke en gemotiveerde beslissing heeft genomen. Onderduiken is de enige toestand die de bestreden beslissing mag rechtvaardigen. Het bestaan van het onderduiken, moet uit een individueel onderzoek blijken (zie RvV, arrest nr. 182 277 van 15 februari 2017

Net omdat vaststelling van ondersuiken een beslissing met een zekere appreciatiemarge. Veronderstelt, net daarom precies is het van belang dat deze beslissing met redenen wordt omkleed teneinde de verzoeker de mogelijkheid te bieden om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tegen deze beslissing tot de bevoegde rechter te wenden en teneinde ook deze rechter ten volle in staat te stellen om zijn controle van de rechtmatigheid van de betrokken handeling uit te oefenen. Dat dergelijke motivering in casu onbreekt en derhalve de beslissing niet dient te worden verklaard.

Tot slot moet ook artikel 62 §2 van de Verblijfswet, dat in ons nationale recht een formele motivering vraagt van administratieve beslissingen, conform de Dublin III-Verordening, de grondrechten uit het Handvest en de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie geïnterpreteerd worden. Het artikel vereist in deze dus ook een schriftelijke en gemotiveerde beslissing.

Er dient dan ook een schending vastgesteld te worden van het Unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de Verblijfswet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is opgenomen onder Titel III, hoofdstuk 1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende - bij de voormelde wet van 24 februari 2017 gewijzigde - opschrift draagt: "Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen."

Uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de voormelde wetswijziging wordt gesteld dat de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet "ertoe (strekken) sommige procedurele waarborgen die aan de vreemdelingen zijn toegekend, te verduidelijken. Het is om die reden dat het opschrift van titel III en zijn hoofdstuk I is aangepast." [Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 43].

Er wordt tevens verwezen naar het arrest Boudjlida waarin, zoals hoger reeds toegelicht, het Hof uitlegt dat de verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.

Het is zodoende duidelijk dat de wetgever, met de wijziging van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voor ogen heeft gehad om in de Belgische rechtsorde een weerspiegeling op te nemen van het Unierechtelijk beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat onder meer de verplichting omvat om de beslissingen te motiveren.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet betreft een nationaalrechtelijke bepaling die het bestuur ertoe verplicht om dergelijke individuele beslissingen met redenen te omkleden en om de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen te vermelden.

Het is een algemeen in de rechtspraak en in de rechtsleer erkend principe dat formeel motiveren een geschrift vereist en dat dus een ongeschreven of impliciete beslissing geen schending kan uitmaken van de formele motiveringsplicht (RvS 12 januari 1993, nr. 41.567, JT 1993, 474, noot D. Lagasse; RvS 13 augustus 2015, nr. 232.042; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 30 juni 2016, nr. 235.278).

Indien het bestuur uitvoering geeft aan het Unierecht, quod in casu, dan staat dit er echter niet aan in de weg dat in overeenstemming met de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, deze Belgische interne norm betreffende de verplichting tot formele motivering conform het Unierecht moet worden uitgelegd. Bijgevolg moet ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden ingevuld conform de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-verordening, de grondrechten die worden beschermd door het Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie G. DEBERSAQUES en M. RYCKASEYS, "Vreemdelingenrecht", in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Formele motivering van bestuurs-handelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2013, 439).

Gezien de uitlegging door het Hof van Justitie van het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest en gelet op de artikelen 26 en 29, lid 2 van de Dublin III-verordening blijkt, zoals supra uiteengezet, dat naar analogie met het arrest Mahdi de verplichting om het overdrachtsbesluit schriftelijk vast te stellen, waarin de motieven worden uiteengezet die deze beslissing rechtvaardigen, ook moet worden begrepen als betrekking hebbend op de beslissing betreffende de verlenging van de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit.

Bijgevolg moet in casu artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet conform het Unierecht worden begrepen in de zin dat een schriftelijke beslissing vereist is waarin de feiten worden vermeld die de beslissing rechtvaardigen. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan dan immers niet worden uitgelegd op een wijze die afbreuk doet aan het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest.

Zodoende dient tevens een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

De beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op het determinerende motief dat de verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken te Arendonk op 14 juni 2021 meedeelde dat verzoeker het opvangcentrum verliet met onbekende bestemming. Hij maakte geen nieuwe verblijfplaats bekend. Verzoeker voert aan dat deze motivering onjuist is. Ter ondersteuning voegt hij een verklaring ondertekend door de sociale dienst van het Fedasil-opvangcentrum te Arendonk toe, waarin op 27 juli 2021 wordt verklaard dat verzoeker sedert 16 maart 2021 in het centrum verblijft (stuk nr. 2 bij het

verzoekschrift). Daarnaast legt hij een e-mail voor van de maatschappelijk assistent van het opvangcentrum waarin deze verklaart dat zij op 12 juli 2021 de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken samen met verzoeker heeft geopend (stuk nr. 3 bij het verzoekschrift).

De vaststelling dat verzoeker het opvangcentrum zou hebben verlaten steunt op een interne nota in het administratief dossier. Deze vermeldt: *“Liaison DVZ liet op 14.06.2021 weten dat betrokkene het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming. Geen nieuwe verblijfplaats bekend”* Er blijkt uit deze stukken niet wie deze vaststelling heeft gemaakt, noch wanneer of in welke omstandigheden.

De stukken die verzoeker aanvoert gaan uit van het Fedasil-opvangcentrum zelf en spreken de vaststelling dat verzoeker het opvangcentrum zou hebben verlaten uitdrukkelijk tegen.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en verwijst ter zitting naar de stukken van het dossier.

Aangezien verzoeker de stukken voorlegt, uitgaande van het opvangcentrum, die het determinerende motief van de bestreden beslissing uitdrukkelijk tegenspreken, en de verwerende partij geen poging onderneemt om de verklaringen van verzoeker te weerleggen, moet de verzoeker worden bijgetreden.

De Raad besluit dan ook dat de vaststelling dat verzoeker het opvangcentrum zou hebben verlaten, gelet op de voorgelegde stukken, niet op afdoende wijze steunt in de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker maakt dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 24 juni 2021 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT